

Regjering kun behøvede at optage og benytte de Bevillinger, hvis Text findes paa de hidtil gjældende Finantslove, men paa disse Texter kunde indsette hvilket som helst Beløb, som den da ved Hjælp af en midlertidig Finantslov fik Raadighed over. Det ærede Mindretal har derved gjort den Betragtning gjældende: Ja, det er ganske vist saa, men det ligger i Rigsdagens Magt at negte dette, man kan forfaste en saadan midlertidig Finantslov. (Afbrydelse.) Det ærede Mindretal (Scharling) siger „Hør“. Det er dog virkelig en ganske behynderlig Betragtning maade at gjøre gjældende lige overfor en Lovgivning at sige, at den er saa absurd i sit Indhold — det vil det ærede Medlem altsaa indrømme — at Rigsdagen maatte være opfordret til at forfaste den, og denne har kun den Udvei at negte sit Samtykke dertil. Det vil altsaa sige, at vi i de noget over 30 Aars Praxis, vi hidtil have levet, i Virkeligheden har levet under saadanne Absurditeter, som en midlertidig Finantslov efter den Forstaelse vilde indeholde. Men den opstillede Fortolkning indskrænker sig jo heller ikke dertil; thi end ikke dette vilde være tilstrækkeligt. Den indrømmer, at selv med denne Opfattelse af den midlertidige Finantslovs Text er der ikke desto mindre en hel lang Række af Udgifter, som ikke kunne komme ind derunder, som altsaa ligge udenfor selv denne Fortolkning, og som Regjeringen dog har afholdt. Der er en Række af ikke mindre end 55 Poster, som ikke anses for at kunne gaa ind under dette. Hvad siger saa Landsthingets Udvalg derom? Det siger, at ikke desto mindre ville de ogsaa lade alle disse 55 Poster passere uomtalte, end ikke give dem Indstilling om, at de kunne passere; thi der opstilles den Opfattelse: „At tage et Forbehold for at slaa fast, at ikke løbende Udgifter ikke ere indbefattede under de midlertidige Finantslove, er overflødig“; dette findes i Betænkningen Tillæg B. Sp. 105, hvor der altsaa siges, at det er overflødig. Man tænke sig nu denne Betragtning gjort gjældende overfor de almindelige Finantslove, de almindelige Statsregnskaber, vi have. Altsaa, fordi der er afholdt Udgifter udenfor den almindelige Finantslovs anerkjendte Hjemmel, skulde det være overflødig at udtale Noget derom, thi blot at sige, at de ikke vare hjemlede, behøves ikke — thi det vare Alle enige om — Anvendelsen af Reglen paa det Omraade vilde være fuldstændig ligesaa berettiget som Anvendelsen overfor den midlertidige Finantslov. Men der gaas saa videre, idet der nu bliver Spørgsmaal, om Regjeringen ikke burde have undladt at af-

holde disse Udgifter, fordi den har manglet Hjemmel dertil, og der siges da: „Zugen vil vel imidlertid mene, at Regjeringen havde varetaget Statens Tarv tilstrækkelig ved at stille sig paa det Standpunkt, ikke at afholde andre Udgifter end de, der utvivlsomt maatte henregnes til de løbende“. Det er en Betragtning, med Hensyn til hvilken jeg ikke kan se rettere, end at den i alt Væsentligt siger: Regjeringen har ikke noget Hensyn at tage til Grændserne for Hjemmel eller Bevilling. Regjeringen har at regjere efter Hensynet til, hvad den anser for at være Statens Tarv. Punktum. Det er Opfattelsen af Bevillingsretten og den Kontrol med Bevillingernes Anvendelse, som gjennem Beslutning over Statsregnskabet tilkommer Rigsdagen. At man heller ikke fra den paagjældende Side egentlig har opstillet det som nogen Norm, at Regjeringen skulde være bunden til, hvad den ansaa for at være stemmende med Rigsdagens Willie eller med de foreløbige Afstemninger, som her er stet, fremgaar af de Udtalelser, med hvilke disse Indstillinger ledsages, og den Fortolkning, som er bleven gjort gjældende i det andet Thing. Det hedder nemlig, idet der opstilles det Spørgsmaal, om Regjeringen gif udenfor det, som den kunde vente at finde Billigelse for hos Rigsdagen, Sp. 105: „Dette finder jo ikke Anvendelse paa dette Statsregnskab, tværtimod har Regjeringen kunnet — maatte den en anden Gang ikke vil kunne, men denne Gang har den forstaaet det — at forene Statens Tarv med Hensynet til, hvad der kunde antages at finde Rigsdagens Billigelse.“ Det henstilles altsaa som en Tilfældighed, hvorvidt Regjeringen vil anse sig for at være bunden ved Rigsdagens Willie eller ei. Det forekommer mig, at den hele Opfattelse maa anses for at være saa farlig for den Bevillingsret, som dog vel ikke Alle endnu ville faste overbord, at der er al mulig Anledning fra dette Things Side til at nedlægge den stærkeste Protest derimod. Den tredie Del af Fortolkningen, som jeg blot kortelig skal nævne, er den, der gaar ud paa at gjøre en ganske mærkelig Opfattelse gjældende af den Indstillingsmaade, som vi jo nu Alle kjende af gammel Praxis fra Statsrevisionens Side, den saa ofte gjentagne Formel, at en eller anden Post „passerer“. Man har hidtil opfattet det saaledes, at der i Udtrykket „passere“ ligger en Anke, en Paatale, altsaa en Misbilligelse, om end i en mild Form; kun hvor man har Anledning til en stærkere Protest, faar Indstillingen Formen af, at det og det „kan ikke passere“. Naar der indstilles, at „det passerer“, har det hidtil været opfattet som en Anke, og jeg ser, at den høitærede